

Canço: 187.

Qui ho dirà?

(Zirant al premi de la flor natural.)

Quan la pluja t'ha atrapat
pansajante per la prada,
i derrotat i vell tentat
punt ab mi t'has amparada.
Bona sort que mi ha tocada
de trovar-te en aquell lloch!

Qui dirà que l'aigua
fana crepe i foeh?

Quan vevas negat lo camp,
de por quasi tremolavas;
cada cop que feya un llamp,
t'arranllias y t'empavas.
I poruga t'acostavas
ab mi, ab el semblant tot groch.

Qui dirà que l'aigua
fana crepe i foeh?

Per mes que 'm hem recondit
en un reconet, anyina,
à besar ton front petit
sempre una gota venia.
Quina enveja li tenia
de poder està' en son lloch!

Qui dirà que l'aygua
fassa veure 'l foch?

Cada gota qui ha ploegut
dins del cor era una brasa;
mentrestant qui ab tu he rigut
ni pensava ab torna' a casa.
Quant mes mon pit se m' abraça
mes felis trobo que sóch.

Qui dirà que l'aygua
fassa veure 'l foch?

Sot esperantne la fi
d'aquell desfet que durava,
hem tastat del men bon vi
y la fruita que portava.
Quan la pluja s'acabava
jo he trovat qui ha durat poch.

Qui dirà que l'aygua
fassa veure 'l foch?

Ara que mes brilla 'l sol,
mes t'anyor, brillanta estrella;
prech a Deu que per consol
ni' envie pluja novella;
y a tu 't prech, fendra donzella,
que torner al mateix lloch.

Lui dirà que l'aygua
fassa creye 'l poch?

Barcelona, Agost del 1872.